

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๖๔/๒๕๕๙

เรื่อง การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๙)

เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชียังต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๔๔ (๒/๒๕๕๙) เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ที่ ๕๒/๒๕๕๘ การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๘) เรื่อง งบการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

ข้อ ๓ ให้ใช้การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๐ (ปรับปรุง ๒๕๕๙) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า ตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙

ประสิทธิ์ เชื้อพานิช

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

**การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10 (ปรับปรุง 2559)
เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า**

คำแถลงการณ์

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 10 เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า ซึ่งเป็นฉบับปรับปรุงของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2558 (IFRIC Interpretation 10 : Interim Financial Reporting and Impairment (Bound Volume 2016 Consolidated without early application))

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีการปรับปรุงจากฉบับปี 2558 โดยปรับปรุงการอ้างอิงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

สารบัญ

จากย่อหน้าที่

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10 (ปรับปรุง 2559)

เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

อ้างอิง

ความเป็นมา 1

ประเด็น 3

มติ 8

วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง 10

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 1 ถึง 10

การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 10 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาลและการด้อยค่า

การอ้างอิง

- มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาล (เมื่อมีการประกาศใช้)
- มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้)
- มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)

ความเป็นมา

- 1 กิจการต้องประเมินการด้อยค่าของค่าความนิยม ณ วันสิ้นแต่ละรอบระยะเวลารายงาน และประเมินการด้อยค่าของราคาหุ้นของเงินลงทุนในตราสารทุนและสินทรัพย์ทางการเงิน ณ วันสิ้นแต่ละรอบระยะเวลารายงาน โดยให้รับรู้ผลขาดทุนจากการด้อยค่า ณ วันดังกล่าว ตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานถัดไป อาจทำให้ผลขาดทุนจากการด้อยค่าอาจลดหรือเสี่ยงได้หากการประเมินการด้อยค่ากระทำในวันดังกล่าว การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้แนวทางปฏิบัติว่าผลขาดทุนจากการด้อยค่าควรกลับรายการหรือไม่
- 2 การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กล่าวถึงการปฏิบัติตามข้อกำหนดตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาล (เมื่อมีการประกาศใช้) และการรับรู้ผลขาดทุนจากการด้อยค่าของค่าความนิยมตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) และของสินทรัพย์ทางการเงินบางส่วน ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และผลกระทบที่มีต่อการเงินระหว่างกาลในงวดถัดไปและงบการเงินประจำปี

ประเด็น

- 3 มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาล (เมื่อมีการประกาศใช้) ย่อหน้าที่ 28 กำหนดให้กิจการใช้นโยบายการบัญชีในงบการเงินระหว่างกาลเหมือนกับในงบการเงินประจำปีและระบุว่า “ความถี่ของการรายงานของกิจการ” (ประจำปี รายครึ่งปี หรือรายไตรมาส) ต้องไม่มีผลกระทบต่อการวัดค่าผลการดำเนินงานประจำปี การวัดค่าเพื่อวัตถุประสงค์การจัดทำการรายงานทางการเงินระหว่างกาลต้องทำตามเกณฑ์ตั้งแต่ต้นปีจนถึงปัจจุบันเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้างต้น
- 4 มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) ย่อหน้าที่ 124 ระบุว่า “ผลขาดทุนการด้อยค่าของค่าความนิยมที่รับรู้ต้องไม่กลับรายการในงวดถัดไป”
- 5 (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 6 (ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 7 การตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
กิจการต้องกลับรายการผลขาดทุนการด้อยค่าของค่าความนิยมที่รับรู้ในงวดระหว่างกาล และราคาทุนของเงินลงทุนในตราสารทุนและสินทรัพย์ทางการเงินหรือไม่ หากผลขาดทุนไม่มีการรับรู้หรือผลขาดทุนที่รับรู้ลดลงเมื่อมีการประเมินการด้อยค่า ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานถัดไปเท่านั้น

มติ

- 8 กิจการต้องไม่กลับรายการผลขาดทุนการด้อยค่าของค่าความนิยมหรือราคาทุนของเงินลงทุนในตราสารทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงินที่รับรู้ในงวดระหว่างกาลงวดก่อน
- 9 กิจการต้องไม่นำมตินี้ไปเปรียบเทียบเพื่อใช้กับประเด็นข้อขัดแย้งอื่นระหว่างมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรายงานทางการเงินระหว่างกาล (เมื่อมีการประกาศใช้) กับมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

- 10 กิจการต้องปฏิบัติตามการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไป ทั้งนี้สนับสนุนให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ หากกิจการถือปฏิบัติตามการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับงวดก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย กิจการต้องปฏิบัติตามการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับค่าความนิยมด้วยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไปนับจากวันที่กิจการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติ และกิจการต้องปฏิบัติตามการตีความมาตรฐาน

การรายงานทางการเงินฉบับนี้กับเงินลงทุนในตราสารทุนหรือสินทรัพย์ทางการเงินที่รับรู้ตามวิธีราคาทุนด้วยวิธีเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป นับจากวันที่กิจการนำหลักเกณฑ์ในการวัดมูลค่าของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติ

11-14 (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)